

Selmeczbányai Híradó.

TÁRSADALMI HETILAP.

Megjelenik minden vasárnap.

Előfizetési árak:

Egész évre	4 frt.
Fél évre	2 „
Negyed évre	1 „
Egyes szám ára 10 krajczár.	

Felolós szerkesztő:

VÖRÖS FERENCZ.

Kiadók:

JOERGES ÁGOST özv. és Fia.

A lapot illető közlemény a szerkesztőre, az anyagi rész pedig a kiadókra czímezendő.

HIVATALOS HIRDETESEK DÍJA:

100 szög 2 frt., ezentúl minden megkezdett 100 szónál 50 krral több

Magánhirdetéseknél megállapodás szerint számítatnak.

Nyit-tér három hasábol sorért 10 kr.

Bélyegdíj minden hirdetésért 30 kr.

== Kéziratok nem adtnak vissza. ==

Polgármesterünk havi jelentéséből.

Városunk közigazgatásának mult havi állapotáról, melyet rendesnek s a közigazgatás menetét fennakadás nélkülnek mondja a jelentés, a következőket említi fel az e hó 16-iki közgyűlésen felolvasott polgármesteri jelentés alapján.

Személyi ügyek tekintetében sajnálattal jelenti, az elnöklő polgármester, hogy főispánunk ő méltósága egészségének helyre állítása érdekében a délvideket volt kénytelen orvosi rendeltetése fölküldeni; tartózkodási helye Lussin piccolo, az adriai tenger partján, a hol valószínűleg a tavaszig fog maradni.

A városunk lakosságát oly közvetlenül érintő vízvezetékünk jelenlegi állapotáról azt tudjuk meg a jelentésből, hogy a vízvezeték tára ki van tisztítva, és abban igen nagy mennyiségű víz áll rendelkezésünkre. E körülményből folyó oda terjed a polgármester javaslata, hogy a mai közgyűlés kebeléből egy bizottság küldessék ki az eddig elért eredmény alapján netán igényelt további intézkedések és annak megállapítása iránt, vajjon szükséges-e a magas kormánytól kulturémoköt kértünk a munkának, melyet tavasszal okvetlen meg kell kezdenünk, tovább folytatására.

A város pénzügyi műveleteiről, adóügyéről, az adóbeszedésről bővebben szól a polgármesteri jelentés, s megemlíti még a marhák közt észlelt a ragadós tüdőlob fellépését, átér a város népesedési mozgalmának esetelésére.

A jelkési hivataloktól beérkezett adatok alapján kimutatja a jelentés, hogy az egész vá-

ros területén összesen 288 fi és 238 leány, az az 526 gyermek született.

Meghalt pedig ugyancsak az egész város területén:

280 fi és 258 leány — az az 530 ember, s így 4-el halt meg több, mint a mennyi született.

Ha azonban a belvárosi születések és halálesetek számát hasonlítjuk össze, akkor a következő eredményre jutunk:

született a belvárosban = 293 gyermek
meghalt a belvárosban = 359 ember,
tehát 66-al több halt meg, mint a mennyi született.

Még elszomorítóbb az eredmény akkor, ha a meghaltak korév szerinti statisztikai táblázatába vetünk pillantást.

E szerint a belvárosban elhalt 359 ember közül 158 öt éven aluli gyermek volt; az egész város területén elhalt 530 egyén között 241-et tett az öt éven aluli gyermekek száma.

S ha ez elszomorító jelenség okát kutatjuk, — mondja a jelentés — azt részben népiünk szegénységében, nyomorútan találjuk fel, melynél fogva képtelen lakásvizonyait úgy rendezni hogy azok a közegészség igényeinek megfelelően, továbbá képtelen magát a kellő táplálékkal ellátni, s így az élelmezés tekintetében szerfelette sok a kívánni való.

A mi pedig kizárólag az 5 éven aluli gyermekek oly nagy mértékben történő elhalálózását illeti, erre nézve egy praeventív eszköznek a felkarolását ajánlja a Tek. Törvényhatósági

Bizottságnak, városunk területén minél több bölcsődének létesítését.

Ilyenek felállítását különösen az a körülmény teszi indokoltá, hogy a bányamunkás szülők, különösen, ha az anya is kenyérkereső, a napnak nagyobb részét át magára kénytelenek hagyni gyermeküket, mely az idő alatt elhagyatva, a gyermek által annyira igényelt gondozást, ellátást teljesen nélkülözve, gyakran a legnagyobb veszélynek van kitéve s legtöbbször esetben egész életére kiható bajok csiráját veszi testébe.

Vízvezeték és nyaralók.*)

Hogy lehetne Selmeczbánya város vízműüzemét és némi egyéb bajain segíteni, fűtekintettel a város korlátolt anyagi erejére.

Ha én tisztelt elnökünk felhívására e helyen az imént megjelölt tárgyról egy némely gondolat előadására vállalkozom, azt tekintettel hogy a cél itt is csak a polgártársaink javát töltnék telhetőleg előmozdítani; a mint a természetudományok is leginkább e cél miatt kiváló gondoskodásunk tárgyai.

De tárgyunkra térve, lassuk mi is a baj.

A mult száraz nyár okozta vízhiányt úgy hiszem mindnyájunk elég friss emlékezetében van. Tudjuk, hogy a használati vizet szolgáltató tartóknk is annyira kimerültek volt, hogy éjszakára elzárni kellett, hát az ivó víz hiányát ki nem érezte, mely ha kaplató volt is, annak folytan hogy mindenütt száken folyt, annyira át megedett, hogy szonjuságot oltani vele nem lehetett.

Úgy hiszem fölmenthetem magamat attól, hogy az ilyen állapot káros hatásait egészségi s közgazdasági

* Felolvasott a selmeczbányai természetudományi társulat e hó 11-iki ülésén. Szek.

TÁRCZA.

Csak ringatozik*)

Csak ringatozik egyre mosolygón
Híntázó székén az én asszonyom
S egykedvűn, mintha vérem föl se forrna
Otasom nekí egy pajkos dalom,

Sok szép asszonyomnak tetszett máig e néma:
Asszony szerelme — csalfa szerelme ...
És nem tesz az én asszonyom se róla,
Hogy az a dal olg' bős — szertelen.

Egykedvűn, mintha vére föl se forrna —
Miy szép testét szememmel csókolom
Csak ringatozik egyre mosolygón
Híntázó székén az én asszonyom.

Telekes Béla.

Emlékezés.

— Orszó népdal. Komolka után. —

Emlékszem a szép alkonyra —
Patak partján lépdelék,
Az estcsillag mosolygón
Ragyogott le mi felénk ...
Remegett a levegő, midőn
Magszorítám kis kezét;
Fürteiden a holdfény
Észét fénye vesztelték ...

Emlékszem mikor szemed
Tekintetét rám vetéd —

*) A Hír-ből.

Csókölözve jolyt a patak

Csergő habja szertesszél:

Üdőt nyújtó ajakadra

Ajkan forróna rátapat,

S eltűnt az üdö édenében

Csillag fénye, — jászai hab ...

L. S.

A víztelen kút mint házasságközvetítő.

(Folytatás.)

III.

A tárnok úr irodájában összehült a nagy komissió. Igaz, egyelőre nem a megaradott kút volt beszédtek tárgya, de Grünspecht úr kárhozó egrü bora, melynek segítségével szerettek meg a következőkre szükséges tudományos illehet.

Nem egy néhány ügy kitérítése után ünneplés menetben megindultak.

Legelőtt Grünspecht Daniel úr, utána nyomban Bodros István, építész mérnök; ezt követte Gácsi Ferencz geologus, mögötte a szikár adóellenőr és berekesztette a díszfelvonulást Bodros Géza, ironnal és irállal fel-fegyverezve, mint a ki a megállapítandó adatokat és körülményeket megörökítendő, akarom mondani: feljegyzendő vala.

Midőn az udvar közepére érnek, Grünspecht bácsi utánozhatlan főséges mozdulattal terjeszti ki jobb keze felgyűrűzött mutató ujját a föld felé, ünneplés hangon felkiáltva: „Itt!”

S mintha valami csodajegyet látnának a kijelölt helyen, mind kinyújtogatja nyakát s dőlleszti ki szemét még Bodros Géza is.

Gácsi Ferencz, a geologus, leestüül, mintha maga

is kopolythta akarna változni, s gondosan megkopogtatja a homokos talajt. Bodros István, az építész mérnök, megint a körül látszó vidéket, talajviszonyokat látszik szemügyre venni; az ellenőr bambán néz maga elé; Grünspecht bácsi feszült figyelemmel vizsgálgatja a két szakutdós arezonvúisát és Bodros Géza unalmában verseket farigaszt lonkálhoz.

A geologus fejét csóválja, — Grünspecht bácsi fakul; az építészmérnök biztatólag int, Grünspecht bácsi pirul örömben; az ellenőr úr ide-oda típeg mint a kotlós tyúk, és Géza barátunk nyagokat sóhajt.

Néhány odavetődött paraszt atyai egymást könyökével oldalba bökdösve, suttog: „Itt bizonyosan kincset akarnak ásní!”

Végre is, az építészmérnök úr határozott állítására, hogy itt vizre fognak bukkanni, elhatározottat, hogy a kút e helyen ásandó meg.

E fontos határozat méltó megtünneplése végett az urak az este, Grünspecht bácsi meghívására összejűltek „A nagy majom” vendéglőben — még Bodros Géza is, kit Pista bácsi nem akart oldalba mellől ereszteni.

Bosszantotta ez szörnyen az adótárnok urat, de hát szél ellenében nem lehet vitorlázni. Ma meg tűrtötletnie kell magát; majd holnap kinyitja Géza úrli szemét!

Daezára e benső bosszuságának, vagy talán épen a miatt a tárnok úr hihetetlen mennyiségű borokat fogyasztott, minek következtében hatalmas orag-utanggal a koponyáján támolygott haza. Géza volt a hű kísérője, s csak ennek köszönheti Grünspecht úr, hogy nem lett belőle fekete barkály, végig hemperegven a besötétült városka épen nem legisztabb utēján.

Gézának e felebaráti támogatása annyira meghatotta a bortól elérzékenyedett tárnok urat, hogy lakása kapujánál kuszipajtáságra szolította fel Gézát, őt öszsze-vissza ölelgetvén.

szempontból esetlejem. Vagy kivétel senki más nem nélkülözött volna a friss ivóvizet, vagy senki más nem gondolt volna arra, mily borzasztó kiterjedést nyerhetne egy esetleges tűzveszély, az ugyszólván üres tavak mellett?

De tekintve azt, hogy a vízhiány beszűntetése iránt Dr. Toth és Dr. Stuller urak már lépéseket tettek, sőt előbbi a vízügyet az egyesület kebelében már behatóan tárgyalta, s az ügy érdekében már bizottság is eljár, úgy látszhaték, hogy nyílt útját török be, a midőn e tárgyat újból fölveszem, de én remélem, hogy alábbiak által e tenyemet tökéletesen igazolhatom.

A közmondás, hogy a legjobb nagy ellensége a jónak ezen ügynél is igaznak bizonyult. Kétségtelen ugyan is, hogy a tisztelt elnökönk által tervezett víz vezeték minden tekintetben, a mi körülmények között a legjobb volna, a mit kívánhatunk, de annak fölívett létesítési költsége — 150 ezer forint — oly áldozat, melyet a mi szegény városunk általán végre szegény polgárai teljesíteni nem képesek. Hiszen ha sikerülne egy hosszú lejáratú kölcsönt ezen összegre, teszem 5 1/2 % -kal a törlesztéssel a város budgetje 8250 forinttal lenne évenként terhelve vagyis annnyival hogy a mostani 20—25 %-nyi pótlódó helyett 40—45 % kellene fizetni.

S meg vagyok győződve, hogy tisztelt elnökönk, ha nem az ügybuzgó, a közegészséget minden áron előmozdítani akaró főörvös, de teszem azt e város polgárainyára volna: egy ilyen áldozatot igénylő vállalatot ajánlani nem igen mert volna, mert akkor megemlékezék, hogy 99 % e város lakosságának nem tud, s az 1 % nem akar áldozatot hozni, s meg ha akarja is, az ő áldozata elegenden volna s végtére nem is kívánható, hogy egy csekély része a lakosságnak az összesség javára tul nagy áldozatot hozzon.

Most nézzük, mennyiben javítható e sajnos állapot a teljesíthetős határait meg nem haladó áldozattal. Mielőtt e kérdésre a feleletet megadnám, ki kell emelnem, hogy én az ivóvíz beszerzését, a fő, a basznalati viznek szaporítását masodrendű kérdések tartom, s mindenesetre e kettőt elválasztandónak.

Főfeladat az ivóvíznek nem annyira beszerzését, mint hozzáférhetőségét, feladatunk rendkívül megvann könnyűve, különösen ha a vízvezetékét követhető módon állítjuk helyre.

A mit előbb kellett volna megjelölnöm, én a Szt. János forrást a városnak ivóvízzel való ellátására nemcsak kitűnőnek, hisz ez ugyanis elősmert, de elegendőnek is tartom, különösen akkor ha

- a) kellően fölfogatik, s a mellettek levő források is hozzája kapcsolhatók;
- b) ha a forrás vízjezakai 8—9 órán át egy gyűjtőbe jön, melyből az így megszapordott víz a nap pleti órákban aránylagosan nagyobb mennyiségben a vezetékbe bocsátható.

E gyűjtő levén a vízvezeték kiinduló pontja, szőlünk legelőbb is erről.

A legjobb s e mellett legelőbb mert meglevő gyűjtő a János forrás alatti kúcsi to, mely a legmesszebb menő követeléseknek is megfelelővé az által te

Ha valaki akkor láthatta volna Géza arczát, feltűnt volna neki bizonyos karomról elaruló mosoly, mely némi kételyeket ebreszhetett volna Géza tökéletes nyíltszívűsége iránt.

IV.
Elkészült a szakértő jelentés — németül; Bodros Géza lefordította magyarra; a díjnek szép tisztán lekörmölte s Grünpspecht aláírta hosszúra nyújtott szarkalábakkal; az ő neve alatt az ellen-érő olya írt, mint a Panama botrány mellett az összecsurgorodott Eifel torony.

— Bocsánat, ez a vad hasonlat csak úgy eszszant le a tollam hegyiről, mint tarkoponyáról a a paróka: akarat ellen. Meg is jött az engedély a kút asatására; hozzá is fogtak azonnal.

Ki örült ennek inkább, mint Grünpspecht basái?! Pedig a jámbor ha tudta volna, mit rejteget számára az a kút! —

A mi csak szeret ejtette a tárnok úr, ott állt az udvaron, nézve a munkásokat, a mint túrkák-fúrkák a földet: legjobban szerette volna az rózsátlalt is levitni az udvarra, csak hogy mindig szemel előtt legyen az ő kedves kútja.

Igaz, ez örömebe némi keserűt is vegyült; hiába, nincsen róza tövis nélkül; de hogy ezen a tövisen oly alaposan meg fogja magát szúrni, azt nem is álmodia az érdemes Grünpspecht Dániel!

Ugyanis, a pénzügyigazgatóság, a tett javaslat szerint, megadta az engedélyt egy 10 meter mélységű kút ásására, de — s ez a „de“ neha hideg verejtéket esalt ki Dániel bácsi homlokára — azon föltét alatt, hogy ha 10 meter mélységben vizre nem akadnak, a kút mélyebbre való ásására az engedélyt megtagadja, és az addig felmerültélt költségek teljes megterítésére szorítandja a tárnok urat.

bető, hogy körös-körtette egy árkot létesíttünk, hogy a forrásánál minden egyebb vizet visszatartsunk, s ha, hogy nyáron hűsen tartunk, föléje szalma tetőt rakunk, a tető alatti főfókot még egy több méter, deszka magas kúrtó alkalmazása által lejobbitván.

A gyűjtőből a viznek levezetésére 2 hüvelykes öntött vascső utig elegendő, tekintve azt, hogy a város lejtje egész végig nagyon tetemes s így a víz sebessége is.

A vezeték egy volna vívendő keresztül, hogy teszem azt minden 100-ik méterben egy kis, legfőkébb 10—12 liter vizet befogadó szekrényke vagy kádacska által megszakítottunk, minden ilyen állomáson volna a vízvezeteki csőbe egy hüvelykes vagy annál is kisebb gázcső besrőtölva, s ez ele a fővezeteki csőben egy záro készülék alkalmazva oly formán, hogy ez megfelelően terhel emeltyével állama összekötötteben, melyet fölemelven föltöte a víz a vezeteki csőben csakhamar összegyűljne, s a folyató csővesekében fölemelkedvén itt kiömlene ez emeltyűt elbocsátván a folyatóban levő víz azonnal a szekrénykebe szállna.

(Folyt. köv.)

Leveljezés.

Korponán, 1893. febr. 13-án.

A korponai társasestélyeket rendező bizottság tegnap tartotta IV-ik társas estélyét. A siker — egy anyagi, mint szellemi — nagyszerű volt.

A vidék és a város teljes számban volt látható a megtelt teremben. Az estélyen Tóth Kálmán „A nők az alkotmányban“ című vizgátékát adták elő a műkedvelők.

A feladatot kitűnően oldották meg. Krisztina (Winkler Anna úrhölgy) valóságos tehetséget árult el akkor, midőn a közönség lelkes tapsai közt adta azt az okos, de egyszersmind hüű nőt, a ki megveti, a komoly és munkálkodó Beresey-t azért, mert a zsidónak gyarat épített. Ilka (Czibulya Mariska k. a.) szintén osztozott mamájá, Banfalvi Krisztina babójáin, csak hogy ő igen, de igen szívelte Bereseyt, s csodálkozott azon hogy az liba, ha valaki gyarat épít a zsidónak.

Cseleiné (ösv. Lukács Ilona úrnő) az a nyelvesszony oly kedvelésselleg köthöte össze jó játékat, hogy a közönség nem félkezelte örömet, akkor mikor a II. és III. felvonásban meg-megjelent. S aztán mikor előlt a taps megeredt a sógor asszony nyelve; elsözedte a folyamodásokat, melyeket Banfalvinnak a báurati kerítelt képviselőjének kellett jó helyre juttatni, „mert hiszen az neki csak egy szavába kerül.“

Pitvarosyné (Fáy János uró) nem maradt fent dícsért hölgyek mögött, csak annyiban, hogy szerepe jóval rövidebb volt amazokénal, de Istennem, ki látott olyan szindarabot, mi mindenkinek egyenlő szerepe lenne. Mikor röviden megdicsértem a nevezett hölgyek kitartó buzgalmat, egyszersmind megköszönöm úgy a jötekönyezet, mint az élvező publikum nevében ünneláldozó működséitket. Kívánom, hogy a társasestélyek tovább is fejlődjenek és szolgálják a város közönségé-

De tisztán Bodros István, a híres építész mérnök, batározottan állítja, hogy már 9 méter mélyben víz fog fakadni!

Igen, azt Bodros István mondotta, de miért épen Bodros, és nem Gácsi Ferencz, a geologus?!

És miért mosolyog mindig oly ravaszul az a kiálthatatlan fiókó, az a Bodros Géza, valahányszor a leendő kút felé tekint?!

Ilyen és hasonló gondolatok mind sürűbben kineztek meg Grünpspecht urat, s ilyenkor aztán szegény Gézának volt mit szenvednie idegessé vált főnöketől.

De úgy látszik, fiatal höstinknek kemény feje van melyen nem fognak a tárnok úrtól neki szánt morális baraczkok.

Honkáját, igaz, nem láthatta viszont ama emlékezetes vascora óta, mert Dániel-ék cselédjé, nyilván az úr szigorú parancsára, állhatatosan mindig ezt mondotta a látogatni akaró Gézának, hogy senki sincs idehaza!

No de lát mire való a véletlenül épen akkor az ablakból leröppendő papír, mikor bizonyos valaki megy el ott, s mely papírt az a valaki véletlen kíváncsiságból fölvesz, s mely papírdarabkára, — véletlenül — igen sokat mondó szavak vannak írva; pl: „Szeretlek“ — „Csókollak; képeddel alszom!“ stb.

Ilyen apró szerelmi cselövények könnyűvé tették Gézának elviselni Grünpspecht úr akadekoskodásait, ki nem győzött eléggé esodalkozni azon, hogy az a fiatal ember minden lepezett gonoszágát el nem tikolható mosolyal fogadja.

Herr von Grünpspecht, ha már jól össze-vissza hajszolta Gezát a legreggibb akták között, — melyek minden értésnél úgy porzottak, mint valami idősebbeske rokökőhölgy arczáról a puder menette közben — fogta magát s lement az ő kedves kútfához, mindig faggatván a munkálatokat vezető pallért, van-e már víz?!

nek szellemi, és a szegény iskolás gyermekek anyagi érdekelt.

A férfiak közt Banfalvi Bálint találta el pompásan azt a hangot, melyet a jó öreg táblabírák bíznak, el a mozgást, melylyel papucs alatt szokott mozogni a tulság jó és nejt szerető férj. Banfalvi szerepét Szkladányi Kornél úr játszotta.

Ez után Borbós Koresmáros (Fáy Zoltán úr) következett. Egy kortes szereplő sokszor kaczagatta meg a néző közönséget, mely hála fejében még a nyílt jelenetekben is kihívta.

Hogy a keret teljes legyen, nem hagyhatom említés nélkül Szeleit (Stern Sándor úr), ki a mindenem keresztül ment, svihák rafineriájával be akarta ugratni a jó öreg Banfalvit. No aztan baró Szkladamányi, ki rrrr-jeivel sokszor megnevettette a nézőket, igen jól alakították meg a szereplőket: a kántor (Szmetana úr), Cselei (Szokoly úr) és a János huszár (Jeszzensz Gusztáv úr) ezen lényegtelennek látszó szerepeket is oly precizitással adták, hogy összhang kedvéért is, nem lehet ő feleltök sem röviden napirendre térni.

Igaz, Beresey-ről el is feletem írni, azt hogy elfeledtem, mondhatni kézakarva tevém, de okát csak aztán fogom elarúlni, vagy az magától is kifog szülni, hiszen minden fűrfanguak előbb vagy utóbb ki kell tódódni.

A kiknek a darab sikerében oroszlánrészük van, azokról még egy betűt sem írtam. — Czibulya László főszolgabíró úr az, ki addig még a szereplők csak levelelként szödték a babért, megerdemelte a koszorít azért, hogy ezen műkedvelői előadás feltétl emelkedő a műkedvelői előadások hívóján. Czibulya László úr a társasestélyek elnöke, ez alkalommal — mivel a rendező megbetegedett — megmutatta, hogy egy jó főszolgabírónak mi mindenhez kell érteni, magára vállalt van a rendezést, jelet adta annak, hogy nem csak jó főszolgabíró ő, de ha kell pomologus, útépitő, szűnigazgató, rendező stb.

De már nem dicserem őt, mert nem akarom magamra vonni haragját.

Tudvalevő dolog, hogy úgy a színészetnél, mint a hírlap-írásnál vannak névelen lősök, s ezek oly lényeges egyének, hogy néveltségűkket csak azt kívánják elérni, hogy ez alatt is szorgalmasan mozdítsák elő a kőzjót. Midőn én leveoam a néveltségű leplét a sügéről, egyszersmind köszönettel adozom Kmetty János úrnak azért a buzgó kitartásért, melylyel teljes sikerhez oly nagy százelekkel járult.

Hogy Bereseyről mért nem írtam, azt kellene most lelepleznem, nohát még mindig hallgatók vele, nem mintha félnek attól, hogy Banfalvinnal megharagszik érte, ha azt a demokratikus érzelmű embert vele egyszers dicserem, de azért, mert magamról, sem jót, sem rosszat nem szoktam beszélni.

Az előadást táncz követte, s aranyos kedélylyel és igaz lelkesedéssel jártuk egészen addig, míg a hajnal be nem pilogott a nagy terem ablakán. S aztán szőjjel mentünk, s azt hiszem az előadás és táncz emléke erősebb nyomokat hagytok lelkünkben, mint az éjjelezés és a táncz fáradalmái.

Beresey.

„Még nem mutatkozok!“ Hangzott a megdöbbsentő válasz, pedig már 9 méternyi mélység tátongot a bordozó Dániel bácsi előtt.

Már 9 méter és még semmi víz!

És a költségek már is 1500 forint; több, mint a mennyinek szabadna lennie!

Szegény Grünpspecht a legverőfenyesebb dőlben is fazik, ha arra gondolt, hogy még csak 1 méter van hátra, s az eddig kiásott lyuk falai es fenéke száraz, mint Gácsi Ferencz, geologus úr gégeje!

Ma volt kiásandó a tizedik, az a fatális tizedik meter mélység.

Grünpspecht úr összehívta az egész tekintetes bizottságot, Bodros István, építész mérnök kivételével, ki valahol a szegedi gátat segített föltozni.

Ott állnak mind a két körül: a kopolythokat kereső geologus, a békaszemű ellenőr, a gyanusan vig Géza és a fély nyugtalanságtól megsárgult Grünpspecht. Még egy robbantás, és az annyira várt viznek föl kell buggyannia!

De biz az nem buggyant fel! (Vége köv.)

Álom és való.

1887. évi július havának egyik szép, csendes éjjelen napi fáradalmait pihenne, álomban egy bájos anyagnak vallék szereltem.

Egymás mellett álltunk; boldogan lestem ajkairól a szerintem gerlice turbékolásához esalódás hasonló szerelme zenét, s egy pillanatra a mámorolt elkaptava, — cötte térdelek, s észbontó szerelmemet visszatükröző arezalak rebegém:

— Szeretem!

— Maga vakmerő! volt az enyémhez kommányit

Különfelek.

— **A pápa jubileuma.** XIII. Leo pápa püspököknek 50-ik érfordulója alkalmából ma vasárnap isteni tisztelettel egybekötött áldozat lesz a Boldogasszonyhoz szentelt templomban, melynél — mint értesültünk — a Sz. Erzsébet-egylet testületileg fog megjelenni.

— **Vörös-kereszt egyletünk** e hó 26-án közgyűlést tart, melyen a múlt héten tartott választmányi ülésnek több rendbeli határozata került tárgyalás alá; egyebek között az a tervezet is, mely szerint az egyesület segélyezőket fogadatósítani szándékozik. Hogy ezáltal annál jobban megfelelhessen az egylet, elkérte a város hatóságot, a többi segítő egyesületektől a segélyt élvezők névsorát, melynek alapján a még segélyezendőket följegyzí segélyzőket javaslatba hozza.

— **A Szent Erzsébet-egylet** folyó évi márczius 26-án a vörösház tanácstermében közgyűlést tart.

— **Határozás.** Súlyos csapás érte lapunk kiadóját családja egyik tagjának Joerges Hildegardnak korai elhunytával. A csapást súlyosbította az a körülmény, hogy mialatt a család egyik tagja a ravatalon fektült, az alatt a családjára a legveszélyesebb betegségek szüszed. Vajha elhárítaná a jószágos ég a nagyobb csapást a gyászoló családról s adna mielebb vigaszt már a szenvedett vesztéségre.

— **A polgári dal- és zenekör hangversenye.**

Csak rövid ideje annak, hogy a dal- és zenekör hangverseny számba menő dalestélyt rendezett s e hó 11-én újból nyilvánosság elé lépett teljes új műsorával. A műsorba fölvetett műdalok előadásából arról győződöttünk meg hogy daláránk immár a legnehezebb művek betanulására is erőt érez magában; s ha elég idő áll rendelkezésére sikerrel állja meg helyét. A nagy számú közönség lelkes tppsal jutalmazta a dalosokat, s közönség adózott ugyan ily módon Huszágh Etelka kisasszonynak ügyes ezitera játékanak, majd Liszkay Ida kisasszony szavalatának, a ki Kiss József „Hab aszsony” cz. balladáját adta elő jó betanulással és hatással. A hangversenyt követő táncmulatság kiváló sikerült volt, akár a benne részt vettek számának nagyságát, akár a tartama alatt uralgó kedélyességet illetve. A négyeseket nyolcezen pár táncolta, mely számot ez évben eddig egy bál sem ért el városunkban. Az anyagi siker is megfelelő volt az erkölcsinek.

— **A tűzoltó bál jövedelméről** a következő kimutatást kaptuk: A bevétele 126 frt, kiadás 94 frt. 21 kr. maradt tisztán 31 frt 79 kr. felülfizettek: Kachelmann Károly ur 2 frt 50 kr, Nyitrai László ur 2 frt, Rédlly Antal ur 1 frt, Bernhardt Adolf ur 50 kr, Ertl Vilmos ur 50 kr, Kuczovics Adolf ur 50 kr, Cseh Lajos ur 50 kr, Kachelmann Farkas ur 50 kr, Sztinyai József ur 2 frt. Mely szíves adományokért e helyen mond köszönetet a bál rendezősege.

— **A rendőri bejelentési hivatal** kérdését az e hó 16-án tartott közgyűlés eljéjtette, de nem végleg, mert Krausz Kálmán rendőrfőkapitány külön véleményét jelentett be s ennek folytán az ügy a nn. Belügyminiszterium eldöntése alá fog jönni. Magunk részéről is

sem hasonló válasz, és ott hagyva a fakepu, haragosan elfutott.

— **Tíz van!** Peták ur! — hangzék e pillanatban hatalmas dörömbölés kíséretében a föld alól.

Felébredtem. Szemeimet dörzsolva, furesa kimenelelű álomra gondolva — igazat adtam a szellemnek.

— **Tíz van Peták ur!** nem hallja! — szolt ismét a szellem, az előbbinél jobban döngötte a — falat.

Most jöttem csak észre, hogy ez nem földalatti szellem, hanem földalatti ember, meg pedig főnököm, aki tűzoltó lévén, spórolási szempontból, nehogy egy o. é. frtot kelljen fizetni, gyorsan bujkált be az üniformisokba. Engem pedig, nemegyszer bennéjük, így ércsített a szerencsétlenségéről

— **Hah, tűz van!** — adtam vissza a c-ön kezdett és g-ön végzett visszhangot. Reszkedtem mint a Buko vies vagy Hamrak kocsonyája; egyik lábamra eszméltem, másikká czípot hajtam, e közben kötségsbeesve lestem ki ablakomon, vajtam lesz-e meg idom a menekülésre. Végre a sűtétben legelőszőr kezembe akadt tőli kabátomat, melyt e nyáron elfelejtettem a Singer-féle intézetek partfogására es megöröcsere bízni, magamra kapva, rohantam a tűzhöz.

A természeti szépségök legszebbikét láttam. Nyolcz faistálló hatalmas lángokkal égett, mely körül a tűzoltók csoportja ide s tova szaladkozott; a jélsípek szakadozott trillája, a parancsnokok verényszava, mind de mind oly széppe tette a szerencsétlenség színhelyét. Most érttem meg e jelszó értelmét: „Istennek dicsőség, egymásnak segítség.”

En mindent észreketve es gyönyörködve bámultam; különösen a tűzoltók azon vakmerősége kötötte le figyelmemet, midőn a már-már lerokkadni kezdülő is tállokba behatolva, a már élettelen szarvasmarhákat vonszolták ki.

ez ügyet Selmezbánya várost illetőleg közügynek tekintjük, szívesen fogunk tért nyitni — bárha a közgyűlés egyelőre el is ejtette — az elvi eldöntésre vonatkozó pro és contra nézeteknek.

— **A kisebbik táncmulatságát** egy közbe jött halál esett miatt mára halasztották. E mulatság, mely igen sikerlőnek ígérkezik, a Sembery-teremben lesz, s d. u. 5 órákor veszi kezdetét.

— **Az izz. líjak által** márczius 2-án rendezendő bál kiadása mind kevesebbet legyen; Rosenfeld Sarolta urónó a védnökséget el nem fogadta; egyáltalán jelentjük, hogy a táncestélyt a város szegényalap javára a Városi Vigadó termében tartjuk meg. A meghívók már szétküldtek, a ki tevédsből meghívót nem kapott szíveskedj Joerges A. öv es íja urhoz fordulni.

— **Visszatánczó jelenet** ezimű közleményükre, melyben a tótemplomi lélekharang megkonduulásakor a tótemplom elé esodlító szuhazok kegyelettel sértő magyiseletét megrogták, azt a kérdést veti fel egy olvasónk, vajjon nem volna-e ez a valóban kegyeletlen, es minden nemes érzést sértő jelenet megszüntethető olyképen, hogy a templom bejáratánál egy táblára írta a harangozó a halott nevet? Mi azt hisszük, hogy ha a harangozó a harang megkonduulása előtt írja ki a táblára a nevet, akkor nem támadna ily esodulás, mert elővasáru a nevet, kiké tovább menne. Az illetékes körök figyelmébe ajánljuk e módnak életbepitétést.

— **A pálinka áldozata.** A szegényebb nép átka a pálinka még mindig. Bárniként is igyekeztek ember-szerető es emberbaráti társulatok még nepies iratok es beszélykék terjesztése által is hatni, néptünk szíve nem fogékony az ilyenü tanításokra, pedig mennyei előnyösebb volna a hangzatos lázítások es elégtelenség szítások helyett a tanulatlan nepet oktatni a mindennapi élet, testi es lelki épesség szükségleteire! — E hó 12-én Belábányán egy fiatal 30 éves nő lett a pálinka áldozata, ferje már korábban elhagyta izszakossága miatt, hitába minden, a nyomor es elhagyatóság meg még stívesztőbb hatással volt reá . . . ivott igazán halálíg, mert éjjelkor halva találták s a vizsgálat szerint halálát a sok pálinkaivás okozta.

— **Öngyilkosság.** Vihoch Ádám helybeli hentes segéd tegnap reggel lakásán föbe lötte magát.

— **Egy bányász fiu** a múlt héten véletlen balcest következtében sérülést szenvedett, ugyanis esilletés közben a esille kifordult s a hajtó bányász fiu kezét az oldalfalhoz szorította. Sérülése nem nagyon veszélyes.

— **Elgazolás.** Székelnak ezeltől 10 nappal egy vizgázatlan kocsis elgazolt egy 84 éves öreg rovnai asszonyt, ki különösen arezán súlyos sérülést szenvedett s valószínűleg agryázókos következtében meg is halt. 8-ad napra

— **Sok a csavargó.** Naponként látunk feyveres esandoréket távozni a rendőrségi épületből s néha több tolonozot es megkötöt foglyt elvezetni; megessit, hogy egy szombati nap 4 ízben láttunk tolonozozni. Eleinte tulszorgatnak tartották az eljárást s bizalmasan kérdést is intéztek az iránt s megnyugvással vitték

— **Hat maga itt mit bámul?** — szöial meg valaki e perezbén hátam mögött.

Odanézek, egy kakastollas es puskás emberre esett tekintetem. Esendör volt.

— **Hozzám szölt?** — fordultam hozzá meglepetve.

— **Igen, igen,** mit bámul itt az ur, miért nem megy oltani?

— **Engedjen meg,** talán töved, én tűzoltó nem vagyok. — **Novem Peták.**

— **Ne feleseljen az ur!** nem tudja ki vagyok?

— **Dehogy nem,** engedelmével, m. kir. esendör; — **viszonzám neki a legnagyobb nyugalommal.**

— **Mit? Még az ur** gyönyölköd velem? Menjen oltani!

De esendör ur! nekem a kezembe se szivattyú, se tűzoltó veder soha nem volt, s így én azokat igen könnyen elrontabot, akkor pedig mivel védik a többi ép házakat? No meg aztan tekintse némileg az illem szabályait is, nézze hogy vagyok ölfözve.

— **Ahhoz semmi közöm!** most pedig elég! Egykettő! . . . **Judali!** . . . **Különbön lövök!**

— **Ugyan ne bolondozzon** hallja, hiszen e szerzőmmal igen könnyen kárt tehet bennem! Ha már így van, megyek.

S csakugyan szoronyt szegozve kísért a feeskendőhöz, a hol biz én nem sokat segíthettem, lévén testi erőmmel mivolta nagyon sokat.

Szerenese, hogy nem vagyok akaratos, mert ha akkor ellene szegölök annak az izágza esendörnek, e sorok bizonyára a túlvilági lapok egyikében jelentek volna meg, es nem itt.

Aszta senki se láthat engem tűzet bámolni, hanem vagy sejtlek, vagy ellenkező irányba szaladok.

—**tsák**—

tudomásul, hogy az erélyes eljárás szűkséges, mert nem tudni mi okból, utóbbi időben nagyon sok csavargó fordul meg Selmezbányán s bizony nem egyszer közbiztonság veszélyeztető merész fellépésük; így egy szorgalmas bányamunkástól 2 zsebotit, kabátot s más ruhaneveteket vitt el egy vándorló a szobából, hol csak egy 13 éves leányka volt, ezt pedig könnyen félrevezethette, hogy átjára küldte őt a hoinőkrét s így könynyül szerrel juthatott a zsámányhoz. Egy előbbi alkalommal pedig egy koldós csavargó az alsó utcában levő holba ment kéregetni s midőn észrevette, hogy ott csak egy védetlen nő van, fenyegetőleg kezdett követelni az adottnál nagyobb alalmazsát s csak a nő segélykáltására besicő bérkocsis es rendőr mentették ki a kellemetlen helyzetből, a vizsgálatok során pedig kiderült, hogy több rendbeli lopas elküvésével vadolt es körözött egyent esipett el a rendőrség. Még arra is volt eset, hogy hamis munkakönyvvel szolgálatba lépett, de esakhamar rajta vesztett. Óva intjük tehát t. olvasó közönségünket, hogy okavodjék a koldós vándorlóktól, s gyamu esetén ne mulassza el értesíteni az őrt álló rendőrt.

— **A Selmezbánya vidéki tanító-egyesület** folyó-hó 23-án (esültőtkön) a vásár napján Selmezbányán a városi iskolák rajztermében ez évi rendezésűt tartja, melyre miután a múlt közgyűlés határozata értelmében küldetnek szét, — a t. tagtárs urak es a t. érdeklődő közönség ezuttal meghívotnak. Az ítlés d. 10 órákor veszi kezdetét. Tárgy: 1. A múlt közgyűlés jegyzőkönyvének felolvasása es hitelesítése. 2. Gyakorlati tanítás, tartja: Tuka Antal. 3. Paedagogiái értekezés, tartja: Welward Jakab. 4. Titkári jelentés. 5. A tagsági díjak beszedése iránti intézkedés. 6. Az Eötvös alap gyűjtőívének tárgyalása. 7. Az alapított es pártoló tagok gyűjtésének kérdése. 8. Indítványok. — A „Selmezbánya vidéki tanító egyesületének” tagjai: Áczel János, Novotny Nándor, Tuka Antal, SzpevákJózsef, Cziczka Sándor, Alman Dániel, Herbszt János, Mchert Gusztáv, Holly József, Huber József, Versenyi Róza övönök, Geiger Bernát, Welward Jabab, Vojtás Matyas Selmezbányán; Masztich József, Ledényi Lajos, Asztalosvsky Lajos Hegybányán; Danko Endre Magaslakon; Gáspár Armin Gyökésen; Huszágh Adolf, Ballon István. Öv. Sütkey Gyuláné St. fülötön; Hoffmann Alajos Illesztvány; (Ilia) Simoncsics Anna Sz. Antalón; Szkladányi Bela, Szamecz Samu Belábányán; Nagy Gyula, Gáspár Pál, Madonicsky Erzsébet övönök, Gubrianszky Janos Bankán; Bodnár András, Lindmayer Janos Hadrabányan; Szpiszka Mihály, Laczó Dániel, Öv. Sztraka N. urnök, Kopasz József Modertárman; Vongrey Mihály Irtványoson; Horniczky József Lengén; Kmotty Mihály Tópatakon; Bodnár Mihály, Leclner Károly Perenesfalván; Makovicsky Czirik Polyszágon. Kelt Selmezbányán, 1893. február 11. Tuka Antal egyesületi titkár. Alman Dániel egyesületi elnök.

— **A cylinder története.** „Jöjj csak feleségem utanzk fel Pestre, szükségem volna egy szép új cylinderre!” Dictum-factum, megtörtént . . . fölmeneknek Pestre s megvolt a szép cylinder még ugyanaznap este; nem egy esirkefogó nézte irigy szemmel, de a jól örzött kies nem egy könnyen vész el! Visszajövet szépen egymássalélt ülnek, van is ám sok dolga kefenek, fésűnek, mert az új kell, hogy maradjon; lassák Selmecezen is mi a chikk . . . abbony. Im egy suszterinas lep be a coupéba, egy paluzkót hozva rongyba beburkolva; erőlködik szegény tenni fel a polezra . . . ferink megcsajnálja ssegit neki nyomban. „Jó tetter csak jót vár!” mondja a biblia, ne is kétékelkedj ebben senki fia mert az ínas is megosztá mije volt . . . a pakkból a firmeisz lassan lefolyt, le a cylinderre s bevoná laposan, hogy mosonó soha ki nem mossa onnan; volt erre remegés, bujkálás es larma, de hát a cylinder mégis mene kárba s kertle nagy búsán a gyűlölt lomtárba.

— **A szerenese-diszno.** A kísértet-fogással kapcsolatban meg kell emlekeztünk a szerenese-fogásról is, mert kissé furesnak találjuk, hogy a midőn egy néhány akadémikus urnak az esetet elmesélték a kísértet kopogtatásairól bámulva es megveto mosolyhal fogadta, hogy egy néhány leleményes ember, egy egész város iskolázatlan lakosságát tevutra tudja vezetni s hordta a buta babonaságot — s imé rájöttünk, hogy ugyanazon t. akadémikus ur az éppen folyamatosan levő akad. vizsgákra mindig egy fábló készített szerenese-disznoval jár, ez a szerenese-diszno mindig zsebeben van, valahányszor vizsgázik, — az eredmény — mindig az index lapon. Különbön régi „babona”, az, hogy a vizsgáloz csak „diszno” kell! No hát meg van!!

— **Orosób jéztalogkölesonök.** A pesti magyar kereskedelmi bank lapunk má számban megjelent hirdetése szerint a jéztalog kölesonök nyújtása körül oly újításokat írtet életbe, melyek a ház es földbirtokosokat igen érdekelni fogja es a mely intézkedések e tenen bizonyára üdvösöknek fognak bizonyulni. A nevezett bank ugyanis a mint már előbb is jelentve olt 40 1/2 évre adott kölesonök tartamát 50 évre is

kiterjeszti úgy, hogy az évente fizetendő törlesztési részlet összege az által teljesen csökken. A ki tehát alyt feltehet arra, hogy kölcsöne után minél csekélyebb évi részletet fizessen, ezen után ezéjét elérheti, a nélkül, hogy nagyobb kamatot kellene viselnie. Még nagyobb jelentőséget tulajdonunk a bank azon újabb intézkedésének, mely szerint kölcsönöket, ház és földbirtokokra ezentúl 4%-os záloglevelek alapján fog adni. A Pesti magyar kereskedelmi bank a jelzálogvetület terén eddig is kifejtett couláns és eredményes működése garanciát nyújt arra, hogy az új olesó kamatozású záloglevelek alapján adandó kedvezőbb kölcsönök a ház és földbirtokos osztály szélesebb rétegeiben fognak meghonosulni. A Pesti magyar kereskedelmi banktól 4%-os záloglevelek alapján vett kölcsön évi törlesztési részlete, tőkét és kamatot beletérve, összesen 5%, úgy hogy ezen 5%-os részletfizetés betartása mellett a kölcsön 50 év alatt teljesen visszafizettetett. Az itt ismertetett reformot annyival inkább örömmel üdvözöljük, mivel ez hazánk mezőgazdasági érdekeit közvetlenül érinti és meghonosulása által, közvetve a földbirtok értékének emelkedéséhez is lényegesen hozzá fog járulni. A Pesti magyar kereskedelmi bank ezenfelül kívánatra jelzalog kölcsönöket rövidebb törlesztési időre is engedélyez, esetről-esetre megállapítandó feltételek mellett.

Csarnok.

Szeretve mindvégig!

— Eredeti regény egy kötetben. —

Írta: **Molnár Gyula.**

(Folytatás.)

— Lásd, Richard, — folytatta a leánya, — te vagy számomra az élet, te vagy a nap, mely bevilágított kicsiny egemet . . . Ha te nem volnál, azóta már rég meghaltam volna . . . Ugy e nem fogsz sohasem elhagyni, hiszen ha eltaszítanál hát meghalnék . . . temetőbe vinnének ki és koporsóma azt írának: „Meghalt, mert igen szeretted!” . . . Richard, ugyebár szeretni fogsz engem mindig . . . örökké? . . .

A fiatal hadnagy megcsókolta pros arcát a leányának és erős meggöyödzéssel felelte:

— Mindig . . . örökké! . . .

A leánya szobájában pedig a sárca, kedves kapnari, madarak, melyeket Malvin Richardtól kapott ajándékba, mintegy reá zengtek: mindig . . . örökké! . . . Az óra halk ketyegéssel tüntette fáradhatatlanul a másodperceket; szívök hangosan dobogott a megoszott szerelem fennségében, a mint egymás oldala mellett ábrándos tervekét kövealtok a jövőre nézve.

Aztán a leánya elkezdett beszélgetni kedvesen csakcson a főhadnagy udvarolgasáról. Richard maga is megmosolygta Balzsamos Feri főhadnagy Malvin iránt tanultot tülóság nagy figyelmét. Azt már maga is észrevette, hogy barátja komolyan szerelmes a leánykába, de kétszeresen jól esett neki a tudat, hogy Malvin egyedül csak őt szereti és visszatartja a főhadnagy figyelmének mindenemű jelét. Balzsamos valóban meglehet zavarodva, mert óriási öszegyeket érő ékszerekkel halmozta el titokban, nehogy társas tudomás szerzeszenek felőle és kigunyolják érte. Persze Malvin nem fogadott el semmit sem tőle, hiszen nincsen ezéja vele, hiszen az ezrmet nem lehet úgy — könnyűden megvásárolható?! . . .

El is határozta Richard, hogy Malvint csak a hó végéig hagyja még a kávéházban, hol ki van téve mindenemű figyelemnek, szemtelen és szerelmes pillantásoknak. Elég gazdag ő arra, hogy tisztességesen ellássa a leánykát, ki őt úgy szereti! . . . Igen, egy kedves lakást fog beburóznosi számára, mely olyan lesz, mint a mennyország és hol egymás kölcsönös vonalmának fognak élni, mint a boldogok, kiket elégedetté tesz a kielégített szerelem magasztosága.

Elvonultan, egymásnak fognak élni, csak a maguk boldogságát keresve, édes keveset törődve a világgal, mely rossz, elvetemült és belekórtárokodik mindenbe.

A mikor terveit Malvinnal is közölte a huszárhadnagy, a leánya tapsolt örömben és kedvese nyakába ugrott, élénken kiabálva:

— Jó lesz! . . . Jaj, beh jó lesz! . . .

Richard szeretettel simogatta meg a leánya és selyempuhaságú hajfűrtjeit.

— Malvin, hát beleegyezel? . . . — kérde Richard mosolygva, homlokon csókolva a leánykát.

— Bele! bele! . . . Hiszen már testemből-lelkemből meguntam a kávéházi dohos, füstös levegőt, hol csupa romlottság ver tanyát és hová nem vagyok való, mert . . . mert . . .

A leánya szemérmesen elhallgatott, de a fiatal ember kitalálta azt, a mit mondani akart. Magához ölelte karcsu alakját és biztosította Malvint, arról, hogy ő is épp úgy gondolkozik.

Igazad van, édesem, — felelte Richard, — oda is más természet kell, nem olyan ártatlan, naiv kedély, minővel te bírsz . . . Várjunk meg kicsit, nemesokára berendezek számomra egy kedves tündérfészket, hol boldogan, zavartalanul fogunk élni és melynek te lesz, anygalm, az urnöve . . . Oh! de jó lesz az . . . Várakozni fogsz ream, ha majd előáradtan a hosszú gyakorlatlól, haza terek és vidám kedélyed verőfényes morzsáival felvidámított az el kedelyem . . .

— Alig várom már azt az időt, hogy végkép, teljesen enyémnek mondhasalak, Richard! . . . — mondá Malvin bensőségességgel.

És Richard csakugyan kibereit egy három szobás szép lakást Malvin számára, melyet be is butoroztatott elegánsul. Olyan volt az a lakás, mint valami paradicsom, tele mindenemű esese-becsékekkel, divatos apró-esprő dolgokkal, mik nagyon megnyerték Malvin tetszését.

A leánya nem kérte, mit akar vele a huszárhadnagy, kedvel foglalta el a fenyek lakást, örülve, hogy ez által kedvesének örömet okoz. Külömben magának is megfelelő tetszettek a barátságos, kényelemmel berendezett, világos szobák.

Malvin alig várta, hogy ideje kitéljen és ott hagyhassa a kávéházat, bárna annak tulajdonosa nagyon szerette őt, mivelhogy szépségével naiv erőt gyakorolt a közönségre.

Richard előtt mindezek a dolgok elvillantak, a mikor Szombathyennek illatos meghívását a keze között tartotta. Legott tisztában volt a dologgal, nem fog elmenni az estélyre, egyuttal nem is látogatja meg a szép asszonyt, ki már is jogokat kezd formálni reá nézve régi barátságuk révén . . . Mit tesz? . . . Egyszeren udvarias levelet fog írni az öbvegy asszonynak és valami ürtügy alatt kiment elmaradását, hiszen nem oly lényeges dolog az ő ottléte.

Író asztalához ült és megírta a levelet, melyben rosullétét adván okul, bocsánatát kérte a szép asszonynak, a miért szives meghívását ezuttal el nem fogadhatta.

Ezuttal? . . . Richard kissé eltűnődött ezen. Nem, nem, nemesak most, de később nem látogatja meg a szép asszonyt, kiknek veszedelmes szeméi vannak, melyek oly különös befolyást gyakorolnak az emberre. Van lényében valami ellentállhatatlan elbágyoló varázs báj, mi megkapja az embert, Richard, bar nem felt attól, hogy beleszeret a fiatal asszonyba, de nem akart egy kötelező erővel hiro ismeretséget kötni, mikor nincsen ezéja vele. Minek? . . . Mikor boldog Malvin iránt érzett vonalmában.

Már is visszavonult életet folytat, mi feltűnést is kelt sok helyütt, hol nagyon is sokat adtak az ő jelenlétére és hol szívesen látott vendég volt mindannyiszor. Most kevés bához jár, mindössze olyan helyekre megy el, hová a kötelesség szólítja.

Boldogságot, idvél felélt Malvin szerető szívében: a leánya ugyis oly epedve várja jöttét, lesi érkezését, mi oly leírhatatlanul kedves benyomást tesz reá. A gyakorlatok különben is sok idejüket rabolja el a boldogság gyönyörteljes perceiből. És ha kedvét akarja keresni a fiatal leánykának, azt csak úgy teheti, ha mentől több időt szakít magának, melyet oldálánál tölt el élvezetes, a megosztott ézelem fennségében.

Richard immar bizonytalanul kezdett azzal a gondolattal is foglalkozni, hogy nevére teszi a kedves Malvint, ki oly kimondhatatlanul szereti, imádja őt, a kedvesét.

(Folyt. köv.)

Nyilt-ter.)*

Selyem hamisítvány. Égessék el egy méter a venni szandékolt felete selyemből s a hamisítás rögion kitérő! Mert míg a valódi s jól festett selyem az elégetésnél nyomtan összepödörök és csakhamar kiálszik, maga után csekély világosbarna hamut hagyván; addig a hamisított selyem (mely záros szmi-szallomac-lesz és könnyen torik lassan tovább ég) minthogy rostszálai a festanyagtól feltétlen tovább izának) és solet barna hamut hagy maga után, de valódi selyem módjára soha össze nem pödörök, csak megzárul **Heineberg G.** (cs. kir. udvari szállító) **selyemgyára Zúrichben,** házhoz szállítva, postabér-és vámentesen szívesen küld barkinek is mintakát akar egyetőlönkre való-akar egész végekben lévő valódi selyem szövetből. Svájcba címzett levelekre 10 kros és levelezőlapokra 5 kros belyeg ragasztandó. 2

*) E rovat alatt közlötöknek sem tartalmáért sem alakjáért nem felelős a Szerk.

Hirdetések.

!Hintók!

A magas uraságoknak bátorkodom szives tudomásul adni hogy legdivatosabb

felfödött és nyitott hintókat

valamint legújabb divatu kárpitos munkát jutányos árak mellett készítek.

Teljes tisztelettel
Jezsek János.

1-2

Kerestetik bérbe, vagy vételre egy ház, mely egy asztalos üzletnek megfelelőne.

Maczán Ferencz

3-3

A PESTI MAGYAR KERESKEDELMI BANK

ezemél közhírré teszi, miszerint

törlesztési kölcsönöket házakra és földbirtokokra

uemesak 4½%-os záloglevelei alapján 50 évre, évi 5.35% törlesztés mellett, hanem ezentul a felek kívánáságra

4°-os záloglevelei alapján 50 évre, 5°-os évi törlesztés mellett is engedélyez.

Az évi törlesztési részletben (annuitásban), ugy a kamat mint a tőke törlesztése benfoglalatik.

A bank ezenfelül ugy mint eddig is törlesztési jelzalog kölcsönöket engedélyez rövidebb törlesztési időtartamra, ugy

4½°-os mint 4°-os záloglevelei alapján Prospektusok és közelebbi felvilágosítások a bank jelzalogosztályában szöbelleg vagy leveleg kaphatok.

1-3

Az igazgatóság.

A selmeczbányai kereskedelmi- és hitelintézet

MÉRLEG-SZÁMLÁJA

Vagyon

1892-ik üzletévre.

Telér

	frt	kr.		frt	kr.
Pénzkészlet 1892. decz. 31-én	5864	26	Részvénytőke	50000	—
Váltó tärca	303066	95	Tartaléktőke	1864	08
Jelzalog kölcsönök	28960	27	Betétek	175040	44
Előlegek értékekre	3577	25	Visszleszámítolás	119314	01
Folyó számlák	12781	34	Átmeneti kamatok	1815	73
Váltó óvás	105	34	Fel nem vett osztalék	8	—
Leltár	896	67	Különfélék számlája	90	24
Lakbér óvadék	422	98	Nyeresség	7615	86
Szervezési költségek	73	30			
	355748	36		355748	36

Fenti mérleg kapcsán van szerencsénk a t. ez. közönség becses tudomására hozni, hogy betéteket 5% azaz öt százalékkal kamatoztatunk és azon felül a betétek utáni kamatadót is az államunk mi fizetjük.

3-4

Nyomatott kiadó-tulajdonosok Joerges Ágost özv. és Fia könyvnyomdájában Selmeczbányán 1893

Az igazgatóság.